

Arrest

nr. 211 885 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Esfahan en bent u Iraans staatsburger. In 1394 (= 2015/2016 in de Gregoriaanse kalender) begon u een opleiding 'boekhouden'. In het kader van deze opleiding maakte u in de vierde maand van 1394 (= juni/juli 2015) kennis met S. (...), een dame van Armeense afkomst. Zij was christen. Jullie spraken vaak over haar geloof. Uw interesse was gewekt en S. (...) nodigde u uit om samen met haar naar bijeenkomsten van de Armeense kerkgemeenschap te gaan. Deze vonden plaats in de Wank-kathedraal. U ging aanvankelijk mee om S.

(...) te steunen. Deze bijeenkomsten waren evenwel geen traditionele vieringen. Daar was u als buitenstaander niet welkom: enkel Armeense christenen werden toegelaten tot de vieringen. De bijeenkomsten die u frequenteerde waren een soort bijbellessen, waarbij er in het heilige boek werd gelezen en de voorganger de aanwezigen kennis bijbracht over de christelijke leer. De eerste paar maanden was u evenwel niet bijster geïnteresseerd in hetgeen er verteld werd, maar naarmate u meer en meer redevoeringen bijwoonde, groeide bij u steeds meer de overtuiging dat het christendom een completer geloof is dan de islam. Op 09/02/1395 (= 28 april 2016) trad u in het huwelijk met S.O. (...) (O.V. 5.027.356). Deze man verbleef reeds sinds het jaar 2000 in België en verwierf na een aantal jaar de Belgische nationaliteit. Een dag na jullie huwelijk vertrok S. (...) terug naar België. Uzelf bleef in die periode naar de Armeense kerk gaan en u werd bevriend met N. (...), een buurvrouw. Zij zag dat u in de Bijbel las en dat u aantekeningen maakte. Naast N. (...) en S. (...) was er verder niemand die afwist van uw nieuwe geloofsinteresse. Op 10/05/1395 (= 31/07/2016) kreeg u telefoon van uw moeder. U was op dat ogenblik niet thuis want u had wat bankzaken af te handelen. Uw moeder vertelde u dat het Ettela'at (Ministerie van Informatie) een huiszoeking aan het doen was in jullie woning omdat u de Bijbel las en naar de kerk ging. De agenten doorzochten het hele huis en namen heel wat van uw persoonlijke bezittingen mee, waaronder ook uw laptop waarop een aantal foto's stonden die genomen waren in de kerk die u frequenteerde. U vermoedde dat N. (...) u had aangegeven bij de Iraanse autoriteiten en durfde na dit telefoongesprek dan ook niet meer huiswaarts te keren. U dook onder bij F.R. (...), een vriendin. U kon tegen betaling via de ouders van F. (...) een Frans visum regelen. U diende hiervoor eenmaal naar de Franse ambassade te gaan om uw vingerafdrukken te zetten. Tien dagen na de inval verkreeg u zo een visum voor Frankrijk. In de periode dat u bij F. (...) verbleef deden de autoriteiten nog een aantal keer een inval in uw ouderlijke woning. Uiteindelijk verliet u Iran legaal op 15/06/1395 (= 5 september 2016). U kwam op dezelfde dag aan in Frankrijk. U vond er onderdak bij een vriendin in Rijsel. U bracht uw echtgenoot op de hoogte van uw komst naar Europa. Hij was echter niet opgezet met deze gang van zaken: hij wilde dat u terugkeerde naar Iran en daar wachtte tot op het ogenblik dat een gezinshereniging mogelijk was waardoor u op een legale manier naar België kon reizen. Jullie kregen ruzie en tot april 2017 hadden jullie geen contact. Pas toen kwam uw echtgenoot u eenmaal opzoeken. De Iraanse autoriteiten trachtten u tijdens uw verblijf in Frankrijk nog een aantal keer door een inval in uw ouderlijke woning te vatten omwille van uw christelijke geloofsinteresse. U bleef tot mei 2017 in Frankrijk. Op 23 mei 2017 diende u uiteindelijk in België een asielaanvraag in. U was intussen zwanger van uw eerste kind. Uw echtgenoot vertelde u dat er een Iraanse Kerk was in Brussel en zei u dat u daarheen kon gaan. In de maanden mei en juni 2017 nam u zo'n zes of zeven keer deel aan een viering in deze kerkgemeenschap. U ondervond echter heel wat hinder van uw zwangerschap, waardoor u het niet meer mogelijk achtte om telkens de verplaatsing van Charleroi naar Brussel te maken. Voor alle vieringen sindsdien moest u dan ook verstek laten gaan. U had via het werk van uw echtgenoot intussen wel een zekere A. (...) leren kennen, een dame van Italiaanse afkomst die zich bekommerde om Iraanse asielzoekers. Vanaf juni 2017 kwam zij iedere week tot driemaal toe naar uw woning om u kennis over de christelijke leer bij te brengen. Op 9 december 2017 werd uw dochter P. (...) geboren. Gezien zij vaak ziek was, vond u het niet opportuun om de vieringen in de Iraanse Kerk van Brussel opnieuw bij te wonen. Met uitzondering van een eenmalige bijeenkomst in een kerk in Charleroi die u samen met A. (...) bijwoonde, ging u sinds juni 2017 niet naar een andere kerk en sloot u zich niet aan bij een andere kerkgemeenschap. Hoewel u nog niet effectief bekeerd bent tot het christendom, bent u wel bezig zich erin te verdiepen en heeft u de wens om u zo snel als mogelijk te laten dopen. Bij terugkeer naar Iran vreest u terechtgesteld te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele shenasneme (geboorteboekje) en een vertaling ervan; een kopie van uw melikaart (nationale kaart); een kopie van uw huwelijksboekje en een vertaling ervan; en een geboortecertificaat van uw dochter P. (...), uitgereikt op 5 augustus 2018. Hieraan voegde uw advocaat na het tweede gehoor nog de volgende documenten toe: een doktersattest, opgemaakt door dokter A.K.K. (...) op 2 maart 2018, waarin zij bevestigt dat u op 26 januari 2018 voor één dag ziek was; een doktersattest, opgemaakt door dokter Nicolas Delvaux op 6 februari 2018, waarin deze stelt dat P.O. (...) een afspraak had op de dienst pediatrie en dat uw aanwezigheid hierbij nodig was; en een attest vanwege A.M. (...), opgemaakt op 11 april 2017, waarin zij vermeldt dat zij als getuige van Jehova samen met u in de Bijbel leest en dat u reeds in Iran in contact was gekomen met personen die de Bijbel lazen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt in Iran voor het christendom interesse opgevat te hebben en meermaals naar een kerk te zijn geweest. Het is het immers onder meer totaal onwaarschijnlijk dat u als sjiitische moslima zonder enig voorbehoud kon deelnemen aan bijeenkomsten van de Armeense

kerkgemeenschap in Esfahan. In dit verband verklaarde u dat, hoewel u de kerkvieringen zelf niet mocht bijwonen, u wel een soort Bijbelstudie kon volgen. De bedoeling van deze studie was de aanwezigen leren hoe ze de Bijbel op een juiste manier moeten interpreteren en hoe ze toenadering tot God en tot Christus konden zoeken (CGVS 2, p. 16; p. 19). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de meeste oude kerken in Iran, waartoe ook de Armeense Apostolische (orthodoxe) Kerk behoort, zichzelf beperkingen opleggen op het vlak van evangelisatie onder moslims. De Armeense kerkgemeenschap zondert zich af van de Iraanse maatschappij, onder andere door geen moslims toe te laten in haar sportclubs, scholen en gebouwen, dit om op goede voet te blijven met de Iraanse autoriteiten en om zo hun gemeenschap te beschermen. De beschikbare informatie maakt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten de Armeense gemeenschap met rust laten zolang zij al hun activiteiten binnenshuis houden. Deze regeling met de autoriteiten kan enkel blijven bestaan mits een strikte naleving van het verbod om geen moslims toe te laten. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat u als sjiitische moslima, zonder een Armeense of christelijke achtergrond, zonder meer toegang zou krijgen tot bijeenkomsten waar er in de Bijbel wordt gelezen en waar er redevoeringen worden gehouden met de bedoeling de luisteraars dichter tot Christus te brengen (CGVS 2, p. 15 en 16; p. 19). Bovendien is uw kennis betreffende de gemeenschap die u frequenteerde lacunair. U kon weliswaar de Wank-kathedraal als locatie benoemen waar de bijeenkomsten plaatsvonden (CGVS 2, p. 14), maar, gelet op de bekendheid van dit gebouw, toont dit uw toetreding tot of uw interesse voor de Armeense kerkgemeenschap niet aan: uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat dit een toeristische topattractie in Esfahan betreft, waardoor er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat het bestaan ervan bij de modale Esfahani gekend is. Bevreemdend is wel dat u als frequent bezoeker van bijeenkomsten in deze kathedraal de exacte benaming ervan niet kent. U stelde dat deze Wank-kathedraal geen andere naam bezit (CGVS 2, p. 14). Doch uit de informatie waarnaar hierboven reeds verwezen werd, blijkt dat de naam van deze kathedraal de Heilige Verlosser is. Voorts is het ook enigszins bevreemdend dat, ofschoon u beweerde gedurende tien maanden wekelijks naar de Armeense kerk geweest te zijn, u geen enkele naam kon geven van een priester of voorganger van deze kerkgemeenschap. Verder komt het eveneens merkwaardig over dat u geen enkele andere (Armeense) kerk in Esfahan kent (CGVS 2, p. 16). Nochtans bestaan er naast de kathedraal nog twaalf andere Armeense kerken. Tot slot verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vier maanden voor uw vertrek uit Iran naar de kerk begon te gaan en dat u in totaal vier keer naar de kerk bent geweest (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat u gedurende tien maanden lang elke zondag deelnam aan de bijeenkomsten in de Wank-kathedraal van Esfahan (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid gaf u aan dat hetgeen u verklaarde op het Commissariaat-generaal de juiste weergave van de feiten was (CGVS 2, p. 22). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan echter bezwaarlijk als een verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid worden beschouwd. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u na afloop van het interview namelijk voorgelezen, waarna u uw verklaringen ter goedkeuring ondertekende. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u voorts ook dat u geen opmerkingen had over uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 1, p. 3). Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran aansluiting vond bij de Armeens-christelijke kerk. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt hierdoor in Iran in de problemen te zijn geraakt. Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het zeer bevreemdende feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de inval in uw woning zo'n tien dagen voor uw vertrek uit Iran plaatsvond; over andere huiszoekingen, die eerder of later plaatsvonden, sprak u niet (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Aangezien u op 5 september 2016 Iran verliet en naar Frankrijk reisde (Vragenlijst DVZ, vraag 31; CGVS 1, p. 6), komt de inval waarover u op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak overeen met 26 augustus 2016. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat de inval gebeurde op 10/05/1395 (= 31 juli 2016) en herhaalde u even later dat de huiszoeking gebeurde op de 10e van de maand (CGVS 2, p. 17 en 21). Daarnaast liet u verstaan dat u op de 26e dag na de eerste huiszoeking in uw ouderlijke woning Iran heeft verlaten (CGVS 2, p. 20). Dit komt overeen met 10 augustus 2016 en strookt bijgevolg niet met hetgeen u eerder verklaarde, namelijk dat de huiszoeking op 10/05/1395 plaatsvond. Geconfronteerd hiermee, zei u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat het tien dagen duurde voordat u uw visum kreeg (CGVS 2, p. 22), hetgeen, gelet op uw duidelijke verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, die u bovendien voor akkoord heeft ondertekend, geenszins als een afdoende uitleg kan worden beschouwd. Daarnaast is het ook merkwaardig dat u na de eerste huiszoeking in uw ouderlijke woning geen contact zocht met S. (...) of met N. (...) (CGVS 2, p. 20 en 21). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas. Tot slot is het ook enigszins bevreemdend dat u pas op het einde van uw tweede gehoor op

het Commissariaat-generaal verklaarde dat de autoriteiten na de eerste huiszoeking in uw ouderlijke woning nog een aantal keer uw huis doorzocht hebben, zowel toen u nog in Iran verbleef als toen u reeds in Frankrijk vertoefde (CGVS 2, p. 21 en 22). Nochtans had u dit eerder nergens ter sprake gebracht. Op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u enkel over één huiszoeking en stelde u geen andere problemen gekend te hebben met de autoriteiten, noch had u verder iets toe te voegen aan uw relaas (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5, 3.7 en 3.8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd u uitgebreid de mogelijkheid geboden om alle redenen aan te geven waardoor u een asielaanvraag indiende in België. U sprak in dit verband niet over huiszoekingen die plaatsvonden na de initiële inval in uw woning. Toen u na uw uitgebreide vrije relaas, waarin u uw asielmotieven uit de doeken deed, gevraagd werd of u hieraan nog zaken of gebeurtenissen wou toevoegen, bracht u niets meer aan (CGVS 2, p. 12). Op het einde van het tweede gehoor stelde u evenwel plotsklaps dat er na de eerste huiszoeking nog vier of vijf keer een inval had plaatsgevonden in uw ouderlijke woning (CGVS 2, p. 21). Er kan echter verwacht worden van een asielzoeker dat hij zo spontaan en volledig mogelijk al zijn problemen verteld van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Dat u deze incidenten niet eerder ter sprake had gebracht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS 2, p. 22), doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u ook eerder tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal hierover niets verteld had, hoewel u hiertoe de mogelijkheid had. Bovenstaande bevindingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.

Dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, blijkt bovendien eveneens uit de vaststelling dat uw beweerde hoogdringende vlucht voor de Iraanse autoriteiten in schril contrast staat met uw nalatige attitude om internationale hulp en/of bescherming te zoeken van zodra u hiertoe de mogelijkheid had. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U verklaarde dat u op 5 september 2016 reeds aankwam in Frankrijk (Vragenlijst DVZ, vraag 31; CGVS 1, p. 6). U reisde niet meteen door naar België, alwaar uw echtgenoot verbleef, maar u bleef tot 21 mei 2017, i.e. méér dan acht maanden, in de stad Rijsel bij uw vriendin E. (...). U diende in Frankrijk echter geen asielaanvraag in (CGVS 1, p. 6), hoewel uit de gegevens in uw administratieve dossier – u beschikte over een Frans visum dat geldig was tot 14 september 2016 – blijkt dat u er in de illegaliteit verbleef. Als rechtvaardiging hiervoor stelde u dat u wel naar België wou reizen maar dat u ruzie had met uw echtgenoot en dat als u in Frankrijk asiel aanvraag u aldaar diende te blijven, hetgeen u niet wou (CGVS 1, p. 9). Gelet op de door u beweerde zwaarwichtige problemen met de Iraanse autoriteiten en uw vrees om door hen terechtgesteld te worden (CGVS 2, p. 25), is dit geenszins een aannemelijke verklaring. Bovendien heeft u de ruzie met uw echtgenoot niet aannemelijk gemaakt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk dat uw echtgenoot u reeds twee maanden na uw aankomst in Frankrijk kwam opzoeken en dat hij u er sindsdien af en toe bezocht (Verklaring DVZ, vraag 31). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat uw echtgenoot u slechts eenmaal kwam bezoeken en dit een maand voor uw vertrek naar België, i.e. in april 2017. Uw houding kan dan ook allerm minst in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Tot slot komt het bevreemdend over dat u ondanks uw problemen met de Iraanse autoriteiten het risico heeft genomen om legaal (met een Frans visum) Iran te verlaten. Overigens is het weinig aannemelijk dat, gesteld dat u daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten vervolgd zou worden, uw kersverse echtgenoot maandenlang kwaad was op u omdat u op eigen houtje naar Europa was gekomen zonder een Belgisch visum [op basis van uw huwelijk met hem] af te wachten en dat hij wilde dat u naar Iran zou terugkeren om zo ervoor te zorgen dat u op een wettelijke manier [via gezinshereniging] naar België zou kunnen reizen (CGVS 1, p. 7 en 8).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen gevlucht te zijn uit Iran omdat u aldaar in het vizier was gekomen bij de autoriteiten omwille van uw interesse voor het christendom.

Uw interesse voor het christendom in Europa heeft u evenmin aannemelijk gemaakt.

Dit blijkt vooreerst uit het merkwaardige feit dat u zowel tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 9) als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p. 3) verklaarde dat u nog steeds een sjiiitische moslima bent. U stelde in dit verband dat u in Iran wel richting het christendom bent gegaan en dat u momenteel bezig bent zich erin te verdiepen maar dat u nog niet officieel bekeerd bent (CGVS, p. 4). Dat iemand die beweert in de richting van het christendom te evolueren nog steeds zegt moslim te zijn, komt evenwel bevreemdend over.

Er kan bovendien geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u zich momenteel in het christendom zou verdiepen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u u in Frankrijk niets ondernam om uw nieuwe geloof te verkennen: u bezocht gedurende de acht maanden dat u daar verbleef geen enkele keer een kerk en nam geen enkele andere activiteit op met betrekking tot het christendom (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12). U beweerde zich hier in België quasi onmiddellijk aangesloten te hebben bij de Iraanse kerk in Brussel. U heeft uw deelname aan de vieringen van en uw toetreding tot deze kerkgemeenschap echter niet aannemelijk gemaakt. U stelde in de periode van mei tot juni 2017 zo'n zes tot zeven keer een viering bijgewoond te hebben. Het is echter bevreemdend dat u de naam van de priester van deze kerk niet kon geven (CGVS 2, p. 8). Evenmin had u kennis van de identiteit van de andere verantwoordelijken of andere leden, met uitzondering van ene P. (...), binnen deze kerkgemeenschap (CGVS 2, p. 9 en 10). Voorts kon u geen afdoende beschrijving geven van het verloop van een dergelijke viering: u stelde slechts dat de bijbel doorgenomen werd en gezongen werd (CGVS 2, p. 10). Welke delen van de bijbel er besproken werden tijdens de vieringen die u bijwoonde en welke liederen er gezongen werden wist u evenwel niet (CGVS 2, p. 10 en 11). Sinds juni 2017 ging u naar geen enkele kerkdienst. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u omwille van problemen met uw zwangerschap niet in de mogelijkheid verkeerde om de wekelijkse vieringen bij te wonen (CGVS 1, p. 4 en 10; CGVS 2, p. 6), overtuigt niet. Uit uw verklaringen blijkt namelijk niet dat u een dermate problematische zwangerschap heeft gekend waardoor het voor u onoverkomelijk zou geweest zijn om de verplaatsing naar de kerk te Brussel (of naar een andere kerk dichtbij uw woonplaats) te maken. U stelde regelmatig naar het ziekenhuis te zijn gegaan, maar dit bleken niet meer dan controles bij de gynaecoloog te zijn. U stelde voorts enkel jeuk en uitslag te hebben gehad vanaf de derde maand van uw zwangerschap. Hiervoor kreeg u medicatie die ongeveer tot de zevende maand van uw zwangerschap hielp. Andere problemen tijdens uw zwangerschap had u niet. Gevraagd naar documenten of attesten die uw problematische zwangerschap konden aantonen, stelde u deze niet in uw bezit te hebben (CGVS 2, p. 7). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat het voor u sinds juni 2017 fysiek niet meer mogelijk zou geweest zijn om de vieringen bij te wonen. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt zich in Europa bij een geloofsgemeenschap aangesloten te hebben.

Voorts heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk de Bijbel en het christendom bestudeert. In dit verband zei u dat een Italiaanse u Bijbelonderricht geeft. U legde in dit verband een attest, d.d. 11 april 2017, neer vanwege de Italiaanse A.M. (...). Er dienen hierbij echter kanttekeningen geplaatst te worden. Zo schrijft A. (...) dat ze als getuige van Jehova samen met u de Bijbel leest en dit sinds enkele maanden. Doorheen uw verklaringen verwijst u evenwel geen enkele keer naar de getuigen van Jehova. Ook toen u gevraagd werd bij welke kerk A. (...) aangesloten is, verwees u geenszins naar de getuigen: u wist immers niet tot welke kerk/ geloofsgemeenschap ze behoort (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 5). Dat u dit niet eens wist, doet zeer ernstig afbreuk aan uw verklaringen sinds juni 2017 driemaal wekelijks met haar in de Bijbel te lezen en van haar onderricht te krijgen. Dit wordt bevestigd door de loutere vaststelling dat dit attest, waarin expliciet gezegd wordt dat u op het moment van het opmaken ervan al enkele maanden onderricht krijgt, al op 11 april 2017 werd opgemaakt. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u pas in mei 2017 naar België kwam (verklaring DVZ, vraag 31; CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 6). Tot slot is het ten zeerste bevreemdend dat u geen kennis bezit van de christelijke leer en de Bijbel. Nochtans verklaarde u dat u reeds midden 2015 kennismaakte met het christendom, dat u in Iran gedurende tien maanden wekelijks deelnam aan een christelijke bijeenkomst en er op eigen initiatief in de Bijbel las en aantekeningen maakte, dat u in België een aantal keer deelnam aan vieringen in de Iraanse kerk alwaar er passages uit de Bijbel werden besproken én u in Charleroi gedurende meer dan zes maanden driemaal wekelijks een persoonlijke lessenreeks volgde bij A. (...) die u kennis betreffende de christelijke leer bijbracht. Gevraagd naar de namen van verschillende boeken in de Bijbel, zowel deze van het oude als het nieuwe testament (CGVS, p. 22, 23 en 24), kon u er geen enkele opnoemen. Zelfs de naam van het boek dat u ten tijde van het tweede gehoor aan het lezen zou geweest zijn, kon u niet weergeven (CGVS 2, p. 22 en 23). Gevraagd naar informatie over Petrus, Judas, Lazarus, de ongelovige Thomas, de apostelen of de Korintheïers moest u telkens enig zinvol antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 23 en 24). Bovendien wist u niet wat parabels zijn en kon u de tien geboden niet opnoemen (CGVS 2, p. 24). Ook enige kennis betreffende christelijke feestdagen is volledig afwezig. Gevraagd naar wat Pasen u zei, kon u slechts refereren naar de viering waarbij er eieren werden geschilderd. Enige andere kennis betreffende deze christelijke hoogdag bezat u niet (CGVS 2, p. 23 en 24). Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek. Ook Pinksteren kende u niet (CGVS 2, p. 24). Evenmin wist u wat sacramenten waren (CGVS 2, p. 23). Voorgaande vaststellingen over het door u beweerde Bijbelonderricht door A. (...) en uw ontbrekende Bijbelen geloofskennis doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsinteresse..

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden niet gedoopt bent en dat, hoewel u de wens uitte om zo snel als mogelijk gedoopt te worden, u vooralsnog geen concrete plannen in die richting heeft (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 11 en 12): u heeft de priester in de Iraanse Kerk te Brussel hierover niet aangesproken en u had zelfs nooit een persoonlijk gesprek met deze priester of met één van de verantwoordelijken van de kerkgemeenschap waarbij u beweerde aansluiting gevonden te hebben (CGVS 2, p. 10 en 11). Dat u, ofschoon u sinds juni/juli 2015 een interesse ontwikkelde voor het christendom, ofschoon u sinds september 2016 in Europa verbleef alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen, en ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, nog niet gedoopt bent en nog geen concrete plannen heeft in die richting, getuigt geenszins van een diepgaande interesse voor dit geloof.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er aan uw beweerde christelijke geloofsinteresse geen geloof kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze documenten staven slechts uw identiteit, uw afkomst, uw huwelijk met S.O. (...) en de geboorte van uw dochter P. (...).

Het doktersattest vanwege dokter A.K.K. (...) geeft aan dat u op 26 januari 2018 ziek was. Nochtans maakte u hiervan geen melding tijdens uw eerste gehoor op 26 januari 2018. U gaf enkel aan dat u die nacht in het ziekenhuis had verbleven omdat uw pasgeboren kindje ziek was. Bovendien dient opgemerkt dat dit doktersattest opgemaakt is op 2 maart 2018, zo'n vijf weken na uw eerste gehoor op 26 januari 2018. Het doktersattest van dokter N.D. (...) geeft weer dat uw dochter een afspraak had in het universitair ziekenhuis van Charleroi en dat uw aanwezigheid vereist was, niets meer. Beide attesten kunnen dan ook bezwaarlijk afbreuk doen aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Overigens kan, betreffende uw opmerkingen dat u tijdens het gehoor niet geconcentreerd was (CGVS 2, p. 14-15), volledigheidshalve nog aangestipt worden dat een gebrek aan concentratie geen afbreuk kan doen aan de hierboven gemaakte vaststellingen, met name dat uw verklaringen objectief niet in overeenstemming zijn met de beschikbare informatie over de Armeense kerk in Iran, dat uw opeenvolgende verklaringen fundamenteel tegenstrijdig zijn, dat uw houding niet in overeenstemming kan gebracht worden met een gegronde vrees, dat u sinds uw aankomst in Europa slechts een zestal keer naar een kerk ging waaruit bezwaarlijk een oprechte interesse voor het christendom kan blijken, dat er geen enkele bewijswaarde aan het attest van A.M. (...) kan worden gehecht, dat u geen enkele elementaire kennis over het christendom beschikt (zoals bijv. kennis over het belangrijkste christelijke feest, met name Pasen) – zelfs al was u niet geconcentreerd, zoals u beweerde, dan nog kan in alle redelijkheid verwacht worden van iemand die beweert op regelmatige basis het christendom te bestuderen en die beweert de ambitie te hebben om gedoopt te worden dat hij of zij een antwoord kan formuleren op (héél) eenvoudige kennisvragen – en dat u vooralsnog geen concrete stappen heeft gezet om gedoopt te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);
- artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Voorafgaand wenst verzoekster een opmerking te formuleren omtrent het verloop van de gehoren bij het CGVS. Zij wijst op de neergelegde medische attesten betreffende zowel 26 januari als 6 februari 2018. Voor het gehoor van 6 februari had zij de hele nacht in het ziekenhuis doorgebracht en na het gehoor moest zij terug naar het ziekenhuis. Dit werd tijdens het gehoor uitgelegd. Verzoekster had amper geslapen, was niet in de juiste omstandigheden om te worden gehoord en was duidelijk niet in staat om gehoord te worden. Zij gaf dit ook zo aan. De ondervrager gaf haar wel een pauze en ging water halen doch het gehoor ging, ondanks dat verzoekster duidelijk aangaf dat zij het gehoor niet verder kon volbrengen, gewoon door. Verzoekster wijst op de inhoud van het tweede gehoorverslag van het CGVS. Verzoekster werd lang gehoord terwijl zij niet geslapen had en angst had voor haar baby. Verzoekster meent dat verweerder zich op dit tweede gehoor niet kan baseren omdat zij niet in staat was te worden gehoord en dit meermaals benadrukte. Zij vraagt dat het tweede gehoorverslag uit de debatten wordt geweerd omdat het niet geschiedde conform de wettelijke voorschriften.

Verzoekster stelt voorts dat zij de vieringen in Iran kon bijwonen omdat zij nooit aan de leden van de kerk uitlegde dat zij moslim was. Zij kwam samen met een Armeense vriendin die voor haar vertaalde. Hoewel ze de inhoud van de bijeenkomsten niet kon begrijpen, vond zij deze rustig en respectvol. Zij kwam bijgevolg graag en regelmatig terug.

Verzoekster kon de naam van de voorgangers van de Armeense Kerk tijdens het gehoor niet reproduceren. Zij gaf echter aan dat dit zo was omdat het een moeilijke, Armeense naam was.

Verzoekster bevestigt dat zij in Iran elke week naar de kerk ging, gedurende ongeveer zeven maanden. Haar verklaringen bij de DVZ zijn onduidelijk. Zij verklaarde dat zij elke zondag naar de kerk ging, hetgeen overeen stemt met haar verklaringen bij het CGVS. Zij gaf nooit aan in totaal vier keer te zijn gegaan doch wel vier keer per maand te zijn gegaan.

De huiszoeking vond plaats één tot twee maanden voor verzoeksters vertrek uit haar land. Nadien keerde men nog twee keren terug naar haar ouderlijke woning. De eerste huiszoeking was de directe aanleiding voor haar vertrek. Daarom liet zij de twee volgende huiszoekingen bij de DVZ onvermeld. Bij het CGVS kon zij meer uitleg verschaffen en bijgevolg ook de andere feiten vermelden. Dat zij deze niet aanhaalde tijdens haar spontane relaas, wijt verzoekster aan de vermoeidheid en angst ten gevolge van de hospitalisatie van haar dochter.

Verzoekster stelt voorts reeds een uitleg te hebben gegeven voor het feit dat zij in Frankrijk geen asielaanvraag indiende. Zij zou dan niet meer naar België kunnen reizen. Zij bleef voorlopig in Frankrijk wegens het conflict met haar man. Dat deze enkele keren naar Frankrijk reisde, spreekt dit niet tegen. Zij bleven verliefd. Verzoekster herhaalt dat haar man boos was en vroeg aan verzoekster om naar Iran terug te keren. Hij werd niet geïnformeerd over de reden waarom verzoekster het land verliet. Evenmin was hij ervan op de hoogte dat verzoekster geweld onderging vanwege haar familie.

Verzoekster kon legaal het land verlaten omdat zij nog niet veroordeeld was. De vervolgingen waren nog in de beginfase. Zij vormde geen gevaar voor de staat en werd nog niet gezocht op de luchthaven.

Verzoekster kende bijna niemand in Frankrijk, verbleef er illegaal en was kwetsbaar. De omstandigheden waren dus niet ideaal om naar de kerk te gaan. In België vormde haar zwangerschap hiervoor een beperking. Verzoekster wijst op de problemen van haar kindje. Zij is doodmoe en volledig bezig met haar kind. De enige manier waarop zij haar belang voor het christendom kon volhouden, was doorheen haar contacten met A. Tijdens het gehoor bij het CGVS kon zij inderdaad niet aangeven dat A. getuige van Jehova is. Zij weet dit echter wel doch was niet in staat om het gehoor te volbrengen en kon haar woorden niet meer terugvinden.

Haar frustratie omtrent haar gebrekkige religieuze kennis stelt verzoekster te hebben uitgelegd. Zij voelt zich alsof zij niets leert en niets weet omdat zij zich niet kon concentreren. Verzoekster acht het noodzakelijk om haar opnieuw te laten horen om haar de gelegenheid te geven om haar religieuze bekering te bewijzen via een persoonlijk onderhoud en in goede, normale omstandigheden.

Verzoekster haalt nog een nieuw element aan in het verzoekschrift. Door de stress en de problemen met haar kind heeft zij tijdens het gehoor bij het CGVS niet de tijd genomen om uit te leggen dat zij ook haar eigen familie vreest. Verzoekster werd mishandeld door haar broers. Zij was in Iran zwanger en verloor haar baby omwille van dit geweld.

Verzoekster stelt in ondergeschikte orde dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet concreet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoekster geeft evenmin aan welk(e) bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* geschonden zou(den) (kunnen) zijn. Evenmin concretiseert zij waaruit de schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoekster aangevoerde bepalingen in Richtlijn 2011/95/EU en in Richtlijn 2013/32/EU is verstreken op 21 december 2013, respectievelijk 20 juli 2015. Beide bepalingen werden in Belgisch recht omgezet. Bijgevolg kan verzoekster zich *in casu* niet dienstig op deze bepalingen beroepen.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. In dit kader dient vooreerst te worden ingegaan op verzoeksters betoog omtrent het verloop van haar verschillende gehoren bij het CGVS.

Verzoekster kan op generlei worden gevolgd waar zij reeds eerder trachtte en ook heden poogt te laten uitschijnen dat zij tijdens beide gehoren bij het CGVS, en vooral tijdens het tweede gehoor dat plaatsvond op 6 februari 2018, niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Nog daargelaten dat zij niet duidt op basis van welke wettelijke bepaling of welk beginsel het (eerste of) tweede gehoorverslag daarbij uit de debatten zou kunnen of moeten worden geweerd, kan zij in het betoog op grond waarvan zij dit vraagt immers niet worden gevolgd.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster ter staving van dit betoog geen dienstige stukken aanreikt. Uit de twee medische attesten in de map 'documenten' in het administratief dossier kan dit namelijk op generlei wijze blijken. Bij het eerste medische attest rijzen vooreerst vragen nu dit, hoewel het attesteert dat verzoekster op 26 januari 2018 ziek was, slechts dateert van begin maart 2018. Hoe dan ook wordt in dit attest slechts op algemene wijze aangegeven dat verzoekster, dit enkel op de voormelde dag, ziek was. Bovendien verhinderde deze ziekte haar niet om het huis te verlaten. Nergens wordt gepreciseerd over welke ziekte het zou gaan; laat staan dat enige uitspraak zou worden gedaan op de invloed van deze ziekte op het vermogen in haar hoofde om een gehoor bij het CGVS te volbrengen. Het tweede medische attest geeft slechts aan dat verzoekster haar dochtertje op 6 februari 2018 diende te vergezellen op een consultatie bij een pediater in een medisch-chirurgisch pediatrisch ziekenhuis. Hieruit kan in hoofde van verzoekster hoegenaamd niet worden afgeleid dat zij niet bij machte mocht worden geacht om diezelfde dag een gehoor bij het CGVS te volbrengen.

Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf verzoekster bij de aanvang weliswaar aan dat zij de hele nacht in het ziekenhuis zou hebben vertoefd met haar dochtertje, doch uit het neergelegde medische attest blijkt dit niet (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.2-3). Hoe dan ook formuleerde verzoekster vervolgens geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin gaf zij aan dat van haar geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Wanneer verzoekster tijdens het gehoor aangaf dat zij even afgeleid was en aan haar baby dacht, werd hiermee verder terdege rekening gehouden, werd zij door de ondervrager gerustgesteld met de woorden dat haar man bij haar baby was en werd haar op het hart gedrukt dat het gesprek niet meer lang zou duren, waarop verzoekster antwoordde: "Oké, dank u" (*ibid.*, p.7). Zij formuleerde vervolgens en gedurende het verdere verloop van het gehoor geen bezwaar tegen het verderzetten van het gehoor. Bovendien werd het gehoor inderdaad kort gehouden en werd er aan het einde besloten om verzoekster opnieuw op te roepen op 6 februari 2018. Verzoekster verklaarde zich hiermee akkoord (*ibid.*, p.11). Verzoekster gaf daarnaast nog aan alle vragen goed te hebben begrepen, de tolk goed te hebben begrepen en niets meer te vragen of toe te voegen te hebben (*ibid.*, p.12). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoekster ongeveer tien dagen later bovendien uitdrukkelijk dat zij geen opmerkingen had over het eerste gehoor bij het CGVS (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.3).

Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoekster weliswaar opnieuw aan dat zij ook die dag naar het ziekenhuis was moeten gaan, doch formuleerde zij andermaal geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin vermeldde zij bij aanvang van het gehoor dat zij niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Haar advocaat deed dit evenmin (*ibid.*, p.2-3). Wanneer verzoekster in de loop van het gehoor aangaf dat zij op niets meer kon komen, door de problemen van haar kindje weinig geslapen had en moeite had om zich te concentreren, werd hierop voorts gepast gereageerd door de ondervrager. Deze stelde voor om voor verzoekster een glas water te halen en laste een korte pauze in (*ibid.*, p.8). Verzoekster formuleerde hierna, net als haar advocaat, geen bezwaar tegen het verderzetten van het gehoor. Wanneer verzoekster later tijdens het gehoor aangaf dat zij zich duizelig begon te voelen en zichzelf niet in staat achtte om verder te vertellen, werd hiermee door de ondervrager andermaal terdege rekening gehouden. Hij laste een pauze van twintig minuten in opdat verzoekster terug op krachten kon komen. Opnieuw formuleerde verzoekster bij het hervatten van het gehoor hiertegen geen bezwaar. Ook haar advocaat deed dit niet (*ibid.*, p.10). Hoewel verzoekster even later aangaf moeite te hebben om zich te concentreren, verzette zij zich andermaal niet tegen het verderzetten van het gehoor (*ibid.*, p.15). Wel vroeg zij enige tijd later of het gehoor nog lang zou duren. Wanneer geantwoord werd dat het niet meer lang zou duren, stelde zij slechts: "Oké" (*ibid.*, p.16). Gedurende het verdere verloop van het gehoor bij het CGVS maakte zij geen melding meer van problemen inzake vermoeidheid of concentratie. Evenmin verzocht zij om een pauze of om het stopzetten van het gehoor. Wanneer aan het einde werd gevraagd of zij alles kon vertellen, alle vragen goed had begrepen en de tolk goed had begrepen, gaf zij aan van wel. Vervolgens stelde zij niets meer te vragen of toe te voegen te hebben. Verzoeksters advocaat mocht vervolgens ook nog zijn zeg doen. Deze formuleerde echter geen bijkomende opmerkingen en gaf geheel niet aan dat verzoekster eigenlijk niet bij machte was om het gehoor op een gedegen wijze te volbrengen (*ibid.*, p.25).

Uit de inhoud van de beide gehoorverslagen van het CGVS blijkt voor het overige dat verzoeksters gehoren bij het CGVS op een normale wijze zijn geschied. Uit deze gehoorverslagen kunnen in hoofde van verzoekster geen noemenswaardige problemen worden afgeleid en blijkt geenszins dat zij dermate vermoeid of verward zou zijn geweest dat zij niet mocht worden gehoord.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoekster zich grotendeels beperkt tot het opwerpen van een aantal algemeenheden, zonder concreet aan te tonen dat, waar of op welke wijze het voorgaande

van invloed zou zijn geweest op de weergave van haar gezegden in de gehoorverslagen van het CGVS. Evenmin preciseert zij verder waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming voor wat de overige aangevoerde elementen betreft in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoekster stelt dat zij in haar land van herkomst problemen heeft gekend en een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van haar (wens tot) bekering tot het christendom.

Inzake verzoeksters aangevoerde asielmotieven, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt in Iran voor het christendom interesse opgevat te hebben en meermaals naar een kerk te zijn geweest. Het is het immers onder meer totaal onwaarschijnlijk dat u als sjiitische moslima zonder enig voorbehoud kon deelnemen aan bijeenkomsten van de Armeense kerkgemeenschap in Esfahan. In dit verband verklaarde u dat, hoewel u de kerkvieringen zelf niet mocht bijwonen, u wel een soort Bijbelstudie kon volgen. De bedoeling van deze studie was de aanwezigen leren hoe ze de Bijbel op een juiste manier moeten interpreteren en hoe ze toenadering tot God en tot Christus konden zoeken (CGVS 2, p. 16; p. 19). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de meeste oude kerken in Iran, waartoe ook de Armeense Apostolische (orthodoxe) Kerk behoort, zichzelf beperkingen opleggen op het vlak van evangelisatie onder moslims. De Armeense kerkgemeenschap zondert zich af van de Iraanse maatschappij, onder andere door geen moslims toe te laten in haar sportclubs, scholen en gebouwen, dit om op goede voet te blijven met de Iraanse autoriteiten en om zo hun gemeenschap te beschermen. De beschikbare informatie maakt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten de Armeense gemeenschap met rust laten zolang zij al hun activiteiten binnenshuis houden. Deze regeling met de autoriteiten kan enkel blijven bestaan mits een strikte naleving van het verbod om geen moslims toe te laten. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat u als sjiitische moslima, zonder een Armeense of christelijke achtergrond, zonder meer toegang zou krijgen tot bijeenkomsten waar er in de Bijbel wordt gelezen en waar er redevoeringen worden gehouden met de bedoeling de luisteraars dichter tot Christus te brengen (CGVS 2, p. 15 en 16; p. 19).” Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij, zoals zij voorhoudt in het verzoekschrift, zich bij haar veelvuldige bezoeken aan bijeenkomsten van de Armeense kerkgemeenschap nooit zou hebben moeten voorstellen en dat haar door de kerkleden nooit zou zijn gevraagd of zij misschien moslim was, is in het licht van de voormelde landeninformatie en vaststellingen, namelijk eveneens een uitleg die in het geheel niet plausibel is.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien is uw kennis betreffende de gemeenschap die u frequenteerde lacunair. U kon weliswaar de Wank-kathedraal als locatie benoemen waar de bijeenkomsten plaatsvonden (CGVS 2, p. 14), maar, gelet op de bekendheid van dit gebouw, toont dit uw toetreding tot of uw interesse voor de Armeense kerkgemeenschap niet aan: uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat dit een toeristische topattractie in Esfahan betreft, waardoor er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat het bestaan ervan bij de modale Esfahani gekend is. Bevreemdend is wel dat u als frequent bezoeker van bijeenkomsten in deze kathedraal de exacte benaming ervan niet kent. U stelde dat deze Wank-kathedraal geen andere naam bezit (CGVS 2, p. 14). Doch uit de informatie waarnaar hierboven reeds verwezen werd, blijkt dat de naam van deze kathedraal de Heilige Verlosser is. Voorts is het ook enigszins bevreemdend dat, ofschoon u beweerde gedurende tien maanden wekelijks naar de Armeense kerk geweest te zijn, u geen enkele naam kon geven van een priester of voorganger van deze kerkgemeenschap. Verder komt het eveneens merkwaardig over dat u geen enkele andere (Armeense) kerk in Esfahan kent (CGVS 2, p. 16). Nochtans bestaan er naast de kathedraal nog twaalf andere Armeense kerken.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vaststellingen omtrent haar gebrek aan kennis omtrent zowel de kathedraal die zij zelf veelvuldig beweerde te hebben bezocht als de overige Armeense kerken in de buurt laat zij volledig ongemoeid. Dat zij niet één naam kon

verstrekken van een priester of voorganger van de door haar bezochte kerk, is evenmin aannemelijk. Ook indien het Armeense en bijgevolg voor haar moeilijke namen zouden zijn, mocht gelet op haar veelvuldige bezoeken aan de kerk in kwestie, op het gegeven dat zij tijdens deze bezoeken vergezeld werd door een Armeense vriendin die voor haar vertaalde en op het gegeven dat haar gedrag dermate afweek van de in haar omgeving heersende norm, immers van haar worden verwacht dat zij een meer gedegen kennis zou vertonen omtrent de kerkelijke voorgangers in de door haar bezochte kathedraal.

Daarenboven legde en legt verzoekster frappant tegenstrijdige verklaringen af over zowel de periode gedurende dewelke zij in haar land de Armeense kerk zou hebben bezocht als het aantal bezoeken aan deze kerk. Bij de DVZ gaf zij bij het invullen van de vragenlijst aan: *“Vier maanden voor mijn vertrek, begon ik met mijn vriendin S. (...) aan de kerk in Isfahan te gaan. Ik ging elke zondag. In totaal ben ik 4 keer naar de kerk geweest”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen in het verzoekschrift. Dit geldt des te meer nu verzoekster deze verklaringen, nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Farsi, uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf zij aan dat deze verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien gaf zij tijdens het eerste gehoor bij het CGSV aan geen opmerkingen te hebben over het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.3). Hoewel verzoeksters verklaringen bij de DVZ aldus niet mis te verstaan waren, beweerde zij bij het CGVS echter dat zij samen met S. tien maanden lang naar de kerk in Esfahan ging. Eveneens gaf zij aan dat zij deze kerk tijdens deze periode iedere week bezocht. Haar eerdere verklaringen, afgelegd bij de DVZ, ontkende zij (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.15, 22). In het verzoekschrift verstrekt verzoekster bovendien een versie van de feiten die in strijd is met zowel haar verklaringen bij de DVZ als haar verklaringen bij het CGVS. In het verzoekschrift beweert zij immers dat zij gedurende ongeveer 7 maanden elke week naar de betreffende kerk ging (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.8).

Verzoekster legde eveneens tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen af over de huiszoeking(en) die naar aanleiding van haar religieuze gedragingen in Iran zouden hebben plaatsgevonden. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het zeer bevreemdende feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de inval in uw woning zo’n tien dagen voor uw vertrek uit Iran plaatsvond; over andere huiszoekingen, die eerder of later plaatsvonden, sprak u niet (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Aangezien u op 5 september 2016 Iran verliet en naar Frankrijk reisde (Vragenlijst DVZ, vraag 31; CGVS 1, p. 6), komt de inval waarover u op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak overeen met 26 augustus 2016. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat de inval gebeurde op 10/05/1395 (= 31 juli 2016) en herhaalde u even later dat de huiszoeking gebeurde op de 10e van de maand (CGVS 2, p. 17 en 21). Daarnaast liet u verstaan dat u op de 26e dag na de eerste huiszoeking in uw ouderlijke woning Iran heeft verlaten (CGVS 2, p. 20). Dit komt overeen met 10 augustus 2016 en strookt bijgevolg niet met hetgeen u eerder verklaarde, namelijk dat de huiszoeking op 10/05/1395 plaatsvond. Geconfronteerd hiermee, zei u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat het tien dagen duurde voordat u uw visum kreeg (CGVS 2, p. 22), hetgeen, gelet op uw duidelijke verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, die u bovendien voor akkoord heeft ondertekend, geenszins als een afdoende uitleg kan worden beschouwd.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere, algemene bewering dat de eerste huiszoeking plaatsvond één tot twee maanden voor haar vertrek, kan verzoekster op generlei wijze afbreuk doen aan de voormelde, vastgestelde gebreken in haar eerdere verklaringen dienaangaande.

Voorts wordt in de bestreden beslissing omtrent de beweerde huiszoeking(en) met reden aangegeven:

“Daarnaast is het ook merkwaardig dat u na de eerste huiszoeking in uw ouderlijke woning geen contact zocht met S. (...) of met N. (...) (CGVS 2, p. 20 en 21). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas. Tot slot is het ook enigszins bevreemdend dat u pas op het einde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de autoriteiten na de eerste huiszoeking in uw ouderlijke woning nog een aantal keer uw huis doorzocht hebben, zowel toen u nog in Iran verbleef als toen u reeds in Frankrijk vertoefde (CGVS 2, p. 21 en 22). Nochtans had u dit eerder nergens ter sprake gebracht. Op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u enkel over één huiszoeking en stelde u geen andere problemen gekend te hebben met de autoriteiten, noch had u verder iets toe te voegen aan uw relaas (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5, 3.7 en 3.8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal

werd u uitgebreid de mogelijkheid geboden om alle redenen aan te geven waardoor u een asielaanvraag indiende in België. U sprak in dit verband niet over huiszoekingen die plaatsvonden na de initiële inval in uw woning. Toen u na uw uitgebreide vrije relaas, waarin u uw asielmotieven uit de doeken deed, gevraagd werd of u hieraan nog zaken of gebeurtenissen wou toevoegen, bracht u niets meer aan (CGVS 2, p. 12). Op het einde van het tweede gehoor stelde u evenwel plotsklaps dat er na de eerste huiszoeking nog vier of vijf keer een inval had plaatsgevonden in uw ouderlijke woning (CGVS 2, p. 21). Er kan echter verwacht worden van een asielzoeker dat hij zo spontaan en volledig mogelijk al zijn problemen verteld van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Dat u deze incidenten niet eerder ter sprake had gebracht, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS 2, p. 22), doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u ook eerder tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal hierover niets verteld had, hoewel u hiertoe de mogelijkheid had. Bovenstaande bevindingen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran."

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij immers de vastgestelde omissies in haar verklaringen bij de DVZ te vergoelijken. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als de herhaalde huiszoekingen hierin niet zou hebben vermeld. Hoe dan ook kon minstens worden verwacht dat verzoekster deze zou hebben aangehaald tijdens haar spontane relaas bij het CGVS. Haar vermoeidheid en angst ten gevolge van de hospitalisatie van haar dochtertje kunnen aan deze vaststelling omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen geen afbreuk doen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen, blijkt bovendien eveneens uit de vaststelling dat uw beweerde hoogdringende vlucht voor de Iraanse autoriteiten in schril contrast staat met uw nalatige attitude om internationale hulp en/of bescherming te zoeken van zodra u hiertoe de mogelijkheid had. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U verklaarde dat u op 5 september 2016 reeds aankwam in Frankrijk (Vragenlijst DVZ, vraag 31; CGVS 1, p. 6). U reisde niet meteen door naar België, alwaar uw echtgenoot verbleef, maar u bleef tot 21 mei 2017, i.e. méér dan acht maanden, in de stad Rijsel bij uw vriendin E. (...). U diende in Frankrijk echter geen asielaanvraag in (CGVS 1, p. 6), hoewel uit de gegevens in uw administratieve dossier – u beschikte over een Frans visum dat geldig was tot 14 september 2016 – blijkt dat u er in de illegaliteit verbleef. Als rechtvaardiging hiervoor stelde u dat u wel naar België wou reizen maar dat u ruzie had met uw echtgenoot en dat als u in Frankrijk asiel aanvraag u aldaar diende te blijven, hetgeen u niet wou (CGVS 1, p. 9). Gelet op de door u beweerde zwaarwichtige problemen met de Iraanse autoriteiten en uw vrees om door hen terechtgesteld te worden (CGVS 2, p. 25), is dit geenszins een aannemelijke verklaring. Bovendien heeft u de ruzie met uw echtgenoot niet aannemelijk gemaakt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk dat uw echtgenoot u reeds twee maanden na uw aankomst in Frankrijk kwam opzoeken en dat hij u er sindsdien af en toe bezocht (Verklaring DVZ, vraag 31). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat uw echtgenoot u slechts eenmaal kwam bezoeken en dit een maand voor uw vertrek naar België, i.e. in april 2017. Uw houding kan dan ook allerminst in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Met haar loutere herhaling van haar eerdere verklaringen omtrent de reden van het ontbreken van enig initiatief om bescherming te zoeken in Frankrijk (of eerder door te reizen naar België), doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Evenmin doet zij aan het voorgaande afbreuk met de herhaling van haar bij de DVZ afgelegde verklaringen omtrent de bezoeken van haar echtgenoot nu deze in strijd bleken met haar verklaringen bij het CGVS.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Tot slot komt het bevreemdend over dat u ondanks uw problemen met de Iraanse autoriteiten het risico heeft genomen om legaal (met een Frans visum) Iran te verlaten. Overigens is het weinig aannemelijk dat, gesteld dat u daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten vervolgd zou worden, uw kersverse echtgenoot maandenlang kwaad was op u omdat u op eigen houtje naar Europa was gekomen zonder een Belgisch visum [op basis van uw huwelijk met hem] af te wachten en dat hij wilde dat u naar Iran zou terugkeren om zo ervoor te zorgen dat u op een wettelijke manier [via gezinshereniging] naar België zou kunnen reizen (CGVS 1, p. 7 en 8)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gezien uit haar hoger aangehaalde verklaringen duidelijk blijkt dat de Iraanse autoriteiten actief naar haar op zoek waren en daarom reeds verschillende huiszoekingen hadden uitgevoerd, is het geenszins aannemelijk dat verzoekster het risico zou hebben genomen om haar land op een legale wijze te verlaten. Zij kon er immers onmogelijk vanuit gaan dat zij aldaar nog niet geseind zou staan en liep er minstens risico te worden geïnterpelleerd. Evenmin is het aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten verzoeksters vertrek zomaar zouden hebben gedoogd indien deze verzoekster daadwerkelijk viseerden. Dat verzoekster haar echtgenoot na aankomst in Europa en in het kader van diens wens dat zij zou terugkeren naar Iran niet op de hoogte zou hebben gebracht van haar beweerde problemen is, gezien zij zijn kwaadheid op deze wijze eenvoudigweg kon wegnemen, verder evenmin geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde religieuze gedragingen en activiteiten in Iran en aan de hieruit voortgesproten problemen.

Dat aan deze activiteiten en problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Ook dit religieuze engagement maakt verzoekster geenszins aannemelijk. In dit kader laat verzoekster de bestreden beslissing vooreerst geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Dit blijkt vooreerst uit het merkwaardige feit dat u zowel tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 9) als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p. 3) verklaarde dat u nog steeds een sjitische moslima bent. U stelde in dit verband dat u in Iran wel richting het christendom bent gegaan en dat u momenteel bezig bent zich erin te verdiepen maar dat u nog niet officieel bekeerd bent (CGVS, p. 4). Dat iemand die beweert in de richting van het christendom te evolueren nog steeds zegt moslim te zijn, komt evenwel bevreemdend over."

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat, gelet op haar bijzonder verregaande onwetendheid ter zake, niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij zich in het christendom zou verdiepen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Er kan bovendien geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u zich momenteel in het christendom zou verdiepen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u u in Frankrijk niets ondernam om uw nieuwe geloof te verkennen: u bezocht gedurende de acht maanden dat u daar verbleef geen enkele keer een kerk en nam geen enkele andere activiteit op met betrekking tot het christendom (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 12). U beweerde zich hier in België quasi onmiddellijk aangesloten te hebben bij de Iraanse kerk in Brussel. U heeft uw deelname aan de vieringen van en uw toetreding tot deze kerkgemeenschap echter niet aannemelijk gemaakt. U stelde in de periode van mei tot juni 2017 zo'n zes tot zeven keer een viering bijgewoond te hebben. Het is echter bevreemdend dat u de naam van de priester van deze kerk niet kon geven (CGVS 2, p. 8). Evenmin had u kennis van de identiteit van de andere verantwoordelijken of andere leden, met uitzondering van ene P. (...), binnen deze kerkgemeenschap (CGVS 2, p. 9 en 10). Voorts kon u geen afdoende beschrijving geven van het verloop van een dergelijke viering: u stelde slechts dat de bijbel doorgenomen werd en gezongen werd (CGVS 2, p. 10). Welke delen van de bijbel er besproken werden tijdens de vieringen die u bijwoonde en welke liederen er gezongen werden wist u evenwel niet (CGVS 2, p. 10 en 11). Sinds juni 2017 ging u naar geen enkele kerkdienst. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u omwille van problemen met uw zwangerschap niet in de mogelijkheid verkeerde om de wekelijkse vieringen bij te wonen (CGVS 1, p. 4 en 10; CGVS 2, p. 6), overtuigt niet. Uit uw verklaringen blijkt namelijk niet dat u een dermate problematische zwangerschap heeft gekend waardoor het voor u onoverkomelijk zou geweest zijn om de verplaatsing naar de kerk te Brussel (of naar een andere kerk dicht bij uw woonplaats) te maken. U stelde regelmatig naar het ziekenhuis te zijn gegaan, maar dit bleken niet meer dan controles bij de gynaecoloog te zijn. U stelde voorts enkel jeuk en uitslag te hebben gehad vanaf de derde maand van

uw zwangerschap. Hiervoor kreeg u medicatie die ongeveer tot de zevende maand van uw zwangerschap hielp. Andere problemen tijdens uw zwangerschap had u niet. Gevraagd naar documenten of attesten die uw problematische zwangerschap konden aantonen, stelde u deze niet in uw bezit te hebben (CGVS 2, p. 7). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat het voor u sinds juni 2017 fysiek niet meer mogelijk zou geweest zijn om de vieringen bij te wonen. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt zich in Europa bij een geloofsgemeenschap aangesloten te hebben.

Voorts heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk de Bijbel en het christendom bestudeert. In dit verband zei u dat een Italiaanse u Bijbelonderricht geeft. U legde in dit verband een attest, d.d. 11 april 2017, neer vanwege de Italiaanse A.M. (...). Er dienen hierbij echter kanttekeningen geplaatst te worden. Zo schrijft A. (...) dat ze als getuige van Jehova samen met u de Bijbel leest en dit sinds enkele maanden. Doorheen uw verklaringen verwijst u evenwel geen enkele keer naar de getuigen van Jehova. Ook toen u gevraagd werd bij welke kerk A. (...) aangesloten is, verwees u geenszins naar de getuigen: u wist immers niet tot welke kerk/ geloofsgemeenschap ze behoort (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 5). Dat u dit niet eens wist, doet zeer ernstig afbreuk aan uw verklaringen sinds juni 2017 driemaal wekelijks met haar in de Bijbel te lezen en van haar onderricht te krijgen. Dit wordt bevestigd door de loutere vaststelling dat dit attest, waarin expliciet gezegd wordt dat u op het moment van het opmaken ervan al enkele maanden onderricht krijgt, al op 11 april 2017 werd opgemaakt. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u pas in mei 2017 naar België kwam (verklaring DVZ, vraag 31; CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 6). Tot slot is het ten zeerste bevreemdend dat u geen kennis bezit van de christelijke leer en de Bijbel. Nochtans verklaarde u dat u reeds midden 2015 kennismaakte met het christendom, dat u in Iran gedurende tien maanden wekelijks deelnam aan een christelijke bijeenkomst en er op eigen initiatief in de Bijbel las en aantekeningen maakte, dat u in België een aantal keer deelnam aan vieringen in de Iraanse kerk alwaar er passages uit de Bijbel werden besproken én u in Charleroi gedurende meer dan zes maanden driemaal wekelijks een persoonlijke lessenreeks volgde bij A. (...) die u kennis betreffende de christelijke leer bijbracht. Gevraagd naar de namen van verschillende boeken in de Bijbel, zowel deze van het oude als het nieuwe testament (CGVS, p. 22, 23 en 24), kon u er geen enkele opnoemen. Zelfs de naam van het boek dat u ten tijde van het tweede gehoor aan het lezen zou geweest zijn, kon u niet weergeven (CGVS 2, p. 22 en 23). Gevraagd naar informatie over Petrus, Judas, Lazarus, de ongelovige Thomas, de apostelen of de Korinthiërs moest u telkens enig zinvol antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 23 en 24). Bovendien wist u niet wat parabels zijn en kon u de tien geboden niet opnoemen (CGVS 2, p. 24). Ook enige kennis betreffende christelijke feestdagen is volledig afwezig. Gevraagd naar wat Pasen u zei, kon u slechts refereren naar de viering waarbij er eieren werden geschilderd. Enige andere kennis betreffende deze christelijke hoogdag bezat u niet (CGVS 2, p. 23 en 24). Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek. Ook Pinksteren kende u niet (CGVS 2, p. 24). Evenmin wist u wat sacramenten waren (CGVS 2, p. 23). Voorgaande vaststellingen over het door u beweerde Bijbelonderricht door A. (...) en uw ontbrekende Bijbelen geloofskennis doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsinteresse."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Op de opnieuw door verzoekster aangehaalde, beweerde onmogelijkheid om haar verschillende gehoren te volbrengen, werd reeds hoger ingegaan. Gelet op haar beweringen dat (i) zij reeds in Iran en ondanks dat dit kennelijk afweek van de aldaar heersende norm samen met een vriendin die voor haar kon vertalen maandenlang en veelvuldig een Armeense kerk zou hebben bezocht en zij er bovendien op eigen initiatief in de Bijbel las en aantekeningen maakte; (ii) zij zich na aankomst in België bijna onmiddellijk aansloot bij een Iraanse kerk en er deelnam aan vieringen waar passages uit de Bijbel werden besproken; (iii) zij bovendien maandenlang en driemaal wekelijks persoonlijk onderricht zou hebben gevolgd bij een zekere A., die haar kennis betreffende de christelijke leer zou hebben bijgebracht, mocht van verzoekster voorts weldegelijk een (veel) meer gedegen kennis worden verwacht omtrent het voorgaande.

Verzoekster laat ook de volgende motieven verder volledig onverlet:

"Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden niet gedoopt bent en dat, hoewel u de wens uitte om zo snel als mogelijk gedoopt te worden, u vooralsnog geen concrete plannen in die richting heeft (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 11 en 12): u heeft de priester in de Iraanse Kerk te Brussel hierover niet aangesproken en u had zelfs nooit een persoonlijk gesprek met deze priester of met één van de verantwoordelijken van de kerkgemeenschap waarbij u beweerde aansluiting gevonden te hebben (CGVS 2, p. 10 en 11). Dat u, ofschoon u sinds juni/juli 2015 een interesse ontwikkelde voor het christendom, ofschoon u sinds september 2016 in Europa verbleef alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen, en ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld

sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, nog niet gedoopt bent en nog geen concrete plannen heeft in die richting, getuigt geenszins van een diepgaande interesse voor dit geloof."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoekster deze niet weerlegt of betwist, door de Raad overgenomen.

Hetgeen voorafgaat, volstaat om te besluiten dat aan verzoeksters vermeende interesse voor en wil tot bekering tot het christelijke geloof niet het minste geloof kan worden gehecht. Derhalve maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij op basis hiervan enige vrees voor vervolging dient te koesteren.

Waar verzoekster in het verzoekschrift op het einde en terloops aanhaalt dat zij daarnaast nog een geheel andere vrees voor vervolging zou koesteren, en dit ten aanzien van haar eigen familie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10), dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster vermeldde deze vrees noch bij de DVZ, noch tijdens één van haar gehoren bij het CGVS. Hiervoor biedt zij, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent haar vermeende stress en de problemen van haar dochtertje, geen afdoende verklaring. Het is niet ernstig dat verzoekster in het kader van onderhavige beroepsprocedure bij de Raad plots een nieuw gegeven aanbrengt dat in wezen een geheel nieuwe vervolgingsvrees behelst en dat – door toedoen van verzoekster – aldus niet door het CGVS kon worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dit zou er immers toe kunnen leiden dat de Raad, bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, telkenmale ertoe zou worden verplicht om de bestreden beslissing te vernietigen indien een verzoeker om internationale bescherming een nieuwe vrees aanbrengt in het kader van diens beroepsprocedure. Verzoekster laat bovendien na om zelf de nodige duiding te verschaffen bij de nieuw aangehaalde vrees. Zij beperkt zich ertoe eenvoudigweg te poneren dat zij werd mishandeld door haar broers en dat zij daardoor een ongeborn kind verloor. Zij geeft geen reden waarom zij door haar familie werd gevisieerd, geeft geen verdere precisering of duiding bij haar problemen, concretiseert niet welke (verdere) problemen zij riskeert of vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst en geeft niet aan waarom zij in het kader hiervan geen bescherming zou kunnen of willen genieten in haar land van herkomst. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met het voorgaande om in haar hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken stukken werden neergelegd (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegt of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de reeds hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT